

[Harald Nielsen.]

Jeg ønsker ikke ved denne lejlighed at gentage alt, hvad der blev sagt ved første behandling, men jeg minder om, at den højtærede finansminister i en ordveksling med mig gjorde den bemærkning, at det godt kunne være, at den samlede beskæftigelse i landet ikke blev større, fordi vi gennemførte dette lovforslag. Når det er tilfældet, synes jeg ikke, man kan hævde, at forslaget har et beskæftigelsesfremmende formål; jeg har tværtimod den opfattelse, at det vil give anledning til en omkostningsfordyrelse, der vil ramme andre erhverv og navnlig ramme eksporterhvervene og skabe vanskeligheder der, således at det meget vel kan hælde, at det resultat, man kommer frem til, i allerhøjeste grad bliver, at man får en mindsket beskæftigelse for helheden i modsætning til, hvad man fra regeringens side venter sig af forslaget.

Det ærede medlem var også inde på betragtninger over, i hvilket omfang den forøgede beskyttelse vil blive udnyttet til fordyrelse af beklædningen herhjemme. Det kan man ikke med sikkerhed vide noget om, men man kan dog være ganske overbevist om, at man vil udnytte beskyttelsen så langt, som det overhovedet er muligt; man kan være aldeles overbevist om, at det vil betyde en fordyrelse på dette område — og en fordyrelse, der via vor pristalsregulering af lønningerne vil omsætte sig i forøgede omkostninger og derigennem i forøgede vanskeligheder for vort erhvervsliv, når det drejer sig om at hævde sig i konkurrencen udadtil. Det er derfor meget naturligt, at vi også udfra disse betragtninger må være modstandere af det pågældende lovforslag.

Dernæst var det ærede medlem hr. Lars P. Jensen — og det gælder også den højtærede finansminister — inde på betragtninger over toldforhøjelsernes størrelse sammenlignet med, hvad man har i den henseende i de øvrige nordiske lande. Jeg — og andre ordførere — har gjort opmærksom på, at på visse områder, hvor vi også har en import udefra, går vi højt op over de svenske toldsatser og i enkelte tilfælde endog op over de norske; vi har nævnt dette som eksempler på, hvor store toldforhøjelser der i virkeligheden er tale om, og vi har henvist til de vanskeligheder, det kan skabe ved etablering af en nordisk toldunion. Dog

forekommer det mig, at den højtærede finansminister øjensynlig ikke rigtig har forstået, hvad der er vort hovedsynspunkt her. Det er ikke sådan, at vi, selvom man ikke var gået op over de svenske toldsatser og op i nærheden af de norske, så ikke ville have været af den opfattelse, at det ikke skadede mulighederne for etablering af et fællesnordisk marked. Jeg gjorde ved første behandling opmærksom på, at når vi skal skabe dette marked, ved vi allesammen udmærket godt, at gennemsnitstoldniveauet for det fællesnordiske markeds område vil komme til at ligge så nogenlunde i nærheden af gennemsnitstoldniveauet for de deltagende lande, og derfor betyder det, at vi herhjemme forhøjer vore toldsatser, at vi er med til at presse dette gennemsnitstoldniveau op. Og — som jeg gjorde opmærksom på — så kan man nå derhen, at man i frihandelsvenlige kredse her i landet siger: nu bliver betalingen for at gå ind i den nordiske toldunion for høj. Derved får vi en modstand fra de sider, hvor man hidtil har fundet de varmeste tilhængere af denne sag. Derfor synes vi, det er så ganske ligetil, at så længe vi står midt i arbejdet på realisationen af denne store og betydningsfulde tanke, er det yderst forkert at gøre noget som helst, der kan skabe modstand derimod og vanskeliggøre denne realisation, og det gør man, når man gennemfører det her foreliggende toldlovsforslag. Det betyder nemlig toldforhøjelser i sammenligning med, hvad vi har nu, og det vil måske animere de andre nordiske lande til at gå videre, således at det gennemsnitstoldniveau, vi skal etablere, kommer til at ligge altfor højt til, at vi med tilfredshed kan gå ind bag en toldmur af denne højde.

Jeg skal iøvrigt sige til den højtærede finansminister — og det kan også have adresse til anden side — at der efter min mening ikke skal holdes finanspolitiske taler ved denne lejlighed. Man kan naturligvis have den opfattelse, at der kun er een vej til at sanere økonomien her i landet og til at begrænse forbruget, nemlig at piske befolkningen med øgede skatter. Der er dog også andre veje at gå, f. eks. gennem en nedsættelse af de tilskud, staten yder befolkningen, og det er min rent personlige mening, at vi er ved at nå til den yderste grænse for beskatningen til fordel for sane-